

tid være en simpel og let Maade, hvorpaa det ærede Flertal kunde forvisse sig om, hvorvidt det havde Bælgerbefolkningens fulde Tilslutning paa disse to Spørgsmaal, nemlig dersom Flertallet vilde gaa ind paa den Tanke, at søge hvert enkelt af disse Spørgsmaal forelagt for sig. Dette vilde for Ex. kunne ske, dersom man kunde bekvemme sig til at forandre sin Opfattelse af disse flydende Forters absolute Godhed, eller den Sikkerhed, man derigennem venter, saaledes at man i Principet gif ind paa Forsvaret gennem faste Bærter, hvorved hele Stridspunktet mellem den nuværende Regjering og det ærede Flertal vilde blive det, om de 30 Millioner skulde tilveiebringes ved en overordentlig Skat eller paa sædvanlig Maade. Jeg kan forsikre det ærede Flertal om, at dersom et saadan Spørgsmaal kom til at foreligge rent og klart, skulde jeg, for saa vidt Afgjørelsen gif mig imod, med allerførste Billighed høre mig for Afgjørelsen i den Forstand, hvori det ærede Flertal i dette Thing — efter min Opfattelse uberettiget — fordrer en saadan Afgjørelse altid tagen til Følge af en Regjering. Jeg kan forsikre det ærede Flertal om, at der ikke fra min Side skulde være nogen som helst Betænkelighed ved i saa Tilfælde at overlade Gjennemførelsen af disse for Landet nødvendige Foranstaltninger til dem, der vilde staae Midlerne tilstede paa en saadan Maade, som Befolkningen, Skatteyderne, havde erklæret sig tilfreds med. I Modfatning dertil vilde man ogsaa kunne faae en ren og klar Afstemning om dette store Spørgsmaal: Flydende eller faste Forter, hvis det ærede Flertal vilde opgive Forbringen om den nye Skat, thi da var det Spørgsmaal: Faste eller flydende Forter det eneste Dissenspunkt. Jeg tvivler dog Noget om, at det ærede Flertal, hvor gjerne det end, navnlig efter en Appel til Folket, vilde se sin Doktrin om Virkningen af et Flertals Afstemning her i dette Thing gennemført, idetmindste for en enkelt Gangs Skyld, vil følge den Anvisning, jeg her har givet paa at faae gjort Forsøget med Skatten, Noget, der er ganske naturligt og fornuftigt, fordi det er min fulde Overbevisning, at Befolkningen ikke vilde stemme for den, og det er altsaa overordentlig fornuftigt ikke at sætte Alt paa dette Kort alene. Hvad angaar det andet Spørgsmaal, vilde jeg, være overmaade meget imod at appellere til Folket paa et saa rent teknisk Spørgsmaal, om hvilket dog kun en begrændset Del af Bælgerne kunne have nogen selvstændig og begrundet Mening, — men ikke desto mindre skulde jeg for det gode Exempels Skyld heller ikke i dette Tilfælde have nogen absolut Modbydelighed for at følge denne Vej. Den ærede Ordfører udtalte sig om det Onskelige i at have en Regjering, som satte Sagen over sig selv. Deri er jeg saa fuldstændig enig med den ærede Ordfører, og jeg vil kun til hans Udtalelse sige det Onske, at vi aldrig heri Landet maatte blive

saar uheldige, at vi skulde faae en Regjering, der satte Magtstillingen over Sagerne. — Den ærede Ordfører kom til at bruge et Udtryk, som jeg dog noget tvivler om, at jeg har opfattet rigtigt. Det forekom mig, at den ærede Ordfører udtalte, at man dog ikke med Billighed kunde forlange, at Folkethinget nu paa Finansloven skulde godkjende, hvad det havde forfattet paa en særlig Lov. Sagen er jo ganske simpelt den, at den største Del af det, der forlanges paa Finansloven, netop er godkjendt under Forhandlingerne om den særlige Lov; den største Del af de overordentlige Bevillinger, der ere forlangte iaar, ere netop fra begge Sider, baade fra Flertallets og fra Mindretallets, erkjendte for at være nyttige, ja nødvendige Foranstaltninger. Det forekom mig altsaa og forekommer mig endnu, at det havde været en ikke ubillig Forventning, at det ærede Things Flertal nu vilde have fastholdt de Betragtninger, det gjentagne Gange har gjort gjældende, den Betragtning f. Ex., at en kraftig Udvikling af Flaaden er nødvendig, den Betragtning, at en Udvikling af Torpedosystemet er meget ønskelig o. s. v. Jeg ser nu, at jeg, i det Mindste hvad Udvalgets Flertal angaar, har taget fejl i denne Forventning, og jeg beklager det. — En væsentlig Anke imod det her paa Finansloven Begjærede er efter Ordførers Mening den, at, medens der ifjor var fremsat en samlet Plan, er der iaar kun fremskommet Forlangende om en Bevilling uden Spor af Plan. Ja, det vilde jo være meget ønskeligt, om vi kunde blive enige om en samlet Plan; men det forekommer mig rigtignok, at Udsigterne dertil — jeg tænker naturligvis ikke paa Regjeringen og dette Thing alene, men jeg tænker paa, at Lovgivningsmagtens Faktorer overhoved skulde kunne blive enige om en samlet Plan — ere meget smaa, naar man ser hen til, hvad der forud er passeret. For at et Forsøg paa at enes om en samlet Plan skal strande, hører der jo ikke Mere, end at hver af Parterne paa en forskjellig Maade holder ubetinget fast ved et enkelt Punkt i en saadan samlet Plan; thi dermed brister absolut den samlede Plan; det er givet. Det har jo ogsaa nu gjentagne Gange viist sig, at en samlet Plan ikke har ladet sig bringe tilveie. Naar Bevillingen iaar stemples som værende uden Spor af Plan, tror jeg dog, at den ærede Ordfører skylder Beviset herfor. Jeg vilde endog kunne sige, at Planen ligger i det af den ærede Ordfører og dette Things Flertal tidligere Anerkjendte. Planen er selvfølgelig en kraftig Udvikling af Flaaden; det, som er foreslaaet, er et Skridt hen derimod, og det forekommer mig ikke at være planløst. Endvidere er Planen Sikring af Vandene eller Bidrag til Sikring af Vandene omkring Kjøbenhavn ved Torpedoer, Noget, der saavel fra Flertallets som fra Regjeringens Side er anerkjendt som nyttigt og nødvendigt. Er dette Skridt hen derimod ogsaa planløst? Det forekom-